

XX TAVALINE PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Jr38 ,4-6.8-10)

Lugemine prohvet Jeremia raamatust:

Neil päevil, kui kaldealased olid vaarao sõjaväe eest Jeruusalemma maha jätnud, ütlesid kuninga ametikandjad kuningale: "See mees - Jeremia - tuleb hukata, sest ta teeb oma sõnadega jõuetuks need sõjamehed, kes siia linna on alles jäänud, ja laseb lõtvuda kogu rahva kätel. Tema ei otsi sellele rahvale rahu, vaid õnnetust!" Ja kuningas Sidkija vastas: "Vaata, see mees on teie meelevallas ja kuningas ei suuda teha midagi teie vastu". Ja nemad võtsid Jeremia kinni ja heitsid ta kuningapoeg Malakia kaevu, mis asus vahtkonnaõues. Nad lasid Jeremia kõitega alla. Kaevus ei olnud vett, oli ainult muda, ja Jeremia vajus mudasse. Aga etiooplane Ebed-Melek, üks kuninga õukondlaste hulgast, ütles kuningale: "Minu isand ja kuningas, need mehed on kurja teinud prohvet Jeremia vastu, kui nad ta kaevu heitsid, et teda seal surnuks näljutada, sest linnas ei ole enam leiba". Siis andis kuningas etiooplasele Ebed-Melekile käsu prohvet Jeremia kaevust välja tõmmata, enne kui ta sureb.

See on Jumala Sõna

(Vastulaul Ps40 ,2-3. 4. 18 R: 14b)

R: Issand, rutta mulle appi.

Pikisilmi ma ootasin Issandat

ja ta tuli mulle appi ning võttis mind kuulda.

Tema tõmbas mind välja õuduse august ja porimülkast,
seadis mu jala kindlale kaljule ja muutis kindlaks mu sammu.

R:

Tema seadis minu suhu uue laulu,
kiituselaulu meie Jumalale.

Paljud näevad seda ja kummardavad aukartuses
ning hakkavad lootma Issanda peale.

R:

Ma olen vilets ja vaene,
aga Issand kannab minu eest hoolt.
Sina oled minu abimees ja päästja.

Mu Jumal, ära viivita.

R:

(Teine lugemine He12 ,1-4)

Lugemine kirjast heebrealastele:

Heitkem enestelt kõik koorem ja patukütked ning jookskem püsivusega meile määratud võidujooksu.
Vaadake üles usu Alustajale ja Täidesaatjale, Jeesusele, kes ei hoolinud häbist ja sai osa ristilöömisest temale seatud rõõmu asemel. Aga nüüd on ta istet võtnud Jumala troonist paremal

pool. Mõelgem siis temale, keda patused on nii raskelt taga kiusanud, et te ei läheks tuimaks ega kaotaks julgust. Sest vereni välja ei ole teie veel patu vastu võidelnud.
See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 17,17ba)

Halleluuja. Issand, Sinu Sõna on tõde,
pühitse meid oma tõega. Halleluuja.

(Evangeelium Lk12 ,49-53)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Jeesus ütles oma jüngritele: "Tuld olen ma tulnud viskama maailma üle, ja ma tahaksin, et see oleks juba süttinud! Ristimisega peab mind ristitama, ja ma olen rõhutatud, kuni see pole veel lõpule viidud. Kas arvate teie, et ma olen tulnud maailmale rahu tooma? Ei, ütlen ma teile, mitte rahu vaid riidu, sest nüüdsest peale saab viie majaelaniku vahel lahkmeel valitsema. Kolm on kahe vastu ja kaks kolme vastu. Isa on poja vastu ja poeg isa vastu. Ema tütre vastu ja tütar ema vastu. Ämm minia vastu ja minia ämma vastu".
See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kõik inimesed siin maailmas võib jagada kahte gruppi: need, kes jagavad kõik inimesed kahte gruppi, ja need, kes ei jaga. See kõlab naljana, kuid tegelikult on asi naljast kaugel: kuni leidub inimesi, kes jagavad inimkonna "meieks" ehk omadeks ja headeks ja "nendeks" ehk võõrasteks ja pahadeks, kuni leidub inimesi, kes kõiki teisi sellel põhimõttel kaheks jagavad, pole jumalariik maa peal võimalik.

Muidugi on igaühel oma perekond, oma kodumaa ja rahvus, võibolla ka oma jalgpallimeeskond, kellele kaasa elatakse - kuid see pole peamine. Jumala ees on peamine, et kõik inimesed on meie õed ja vennad. Nii peaksimegi aeg-ajalt enda käest küsima, milliste inimeste hulka kuulume meie: kas nende hulka, kes kõik inimesed maailmas kahte gruppi jagavad, või nende hulka, kes seda ei tee. Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

"...sest nüüdsest peale saab viie majaelaniku vahel lahkmeel valitsema. Kolm on kahe vastu ja kaks kolme vastu." Mida peaks see, armsad õed ja vennad, kõik tähendama?

Võibolla on elu ise parim õpetaja, et võiksime mõista, millest jutt. Kord pärast argipäevast missat kõnetas mind üks koguduseliige umbes järgmiste sõnadega: "Armas pastorihärra, kui teie äripäeviti missat peate, siis häirib mind see, kui te päevapühakut alles pärast evangeeliumi oma lühikeses jutluses käsitlete. Oleks palju parem, kui te mainiksite teda kohe alguses, sissejuhatus käigus, nagu muuseas teised preestrid teevad, et oleks võimalik end kohe sellele lainele häälestada". Nojah, kuna

koguduse soov on seadus, siis küsisin ma igaks juhaks selles osas ka teiste kirikuliste arvamust. Soove oli igasuguseid, muuhulgas ka selline: "Teie argipäevamissa meeldib mulle rohkem, sest kui mind pannakse missa alguses, kui kõik püsti seisavad, tervet jutlust kuulma, siis see väsitab mind. On palju parem, kui mõtisklus järgneb evangeeliumile, kui kõik inimesed on rahulikult istet võtnud." Kellel on õigus? Mõlemal arvamusel on oma põhjendus. Jumal tänatud, et vähemalt selles küsimuses annab leida ka kompromissi, nii et sellest ajast mainin ma päevapühakut lühidalt kohe sissejuhatuses ja mõtisklen tema elu üle pärast evangeeliumi.

Paraku kõike ei õnnestu kompromissiga lahendada. Te teate ju lõunamaalaseid, nemad kallistavad ja suudlevad üksteist, kui kokku saavad. Isegi Pühakirjas soovitab apostel Paulus roomlastele: "Tervitage üksteist püha suudlusega" (Ro 16,16). Kui mõni lõunamaalane peaks meile äkki kaela langema, siis võib tekkida tunne: tohoh, see on juba silmakirjalikkus, nii suured sõbrad me ka ei ole. Saksamaal on jälle komme kätelda palju sagedamini kui põhjamaal, kust minagi juhuslikult pärinen. Põhjamaised inimesed vajavad enda ümber veelgi suuremat privaatruumi, ja nii võib tekkida arusaamatusi, samas niisuguseid, mille taga ei olnud algselt mingit halba tahet.

Armsad õed ja vennad, kui süüa kahvliga herneid, siis on kaks võimalust: üritada sellega herneid taldrikul kas lõmastada või ükshaaval üles nokkida, või siis pöörata kahvel ümber ja kasutada seda nagu lusikat. Võib olla kindel, et mõlemale variandile on poolehoidjaid, ja valdav enamus inimkonnast peab kahvlit üldse mõttetuseks. Samamoodi leiame vahel teiste inimeste käitumises midagi, mis meie käitumisest erineb ja tundub seetõttu imelik, lausa veider või koguni ebaviisakas. Vahel aitab see, kui küsime, miks teine niimoodi käitub - heatahtliku huviga ja mitte etteheitvalt. Võibolla saame siis saadud vastusest kohe midagi õppida, ilma pinget tekitamata, ilma konfliktide ja vaenuta.

"Tuld olen ma tulnud viskama maailma üle, ja ma tahaksin, et see oleks juba süttinud!" ütleb Jeesus, ja sellel saab olla ainult üks mõte: mida kiiremini me õpime tulega ümber käima, seda kiiremini ja paremini suudame tulekahju ära hoida.

Sest inimeste käitumise puhul ei saa lõppeesmärk olla milleski muus, kui et isa pole mitte poja vastu, vaid armastab teda ja võtab teda tõsiselt; et poeg on oma isa suhtes avatud ja kuulab tema nõuandeid. Ema ei ole tütre vastu, vaid mõistab teda ja jätab talle hingamisruumi, ja tütar pole ema vastu, vaid peab kinni nende kokkulepetest ega reeda ema usaldust. Ämm ei ole minia vastu, vaid saab aru, et järgmisel põlvkonnal on õigus oma elu omamoodi korraldada, ning minia ei ole ämma vastu, vaid austab teda ja mõtleb järele, äkki polegi kõik ämma soovitusel nii rumalad ja ajast maha jäänud.

Nii peaksime meiegi õppima "tulega" ümber käima, sest kust tulevad suured konfliktid kui mitte väikestest, mida pole õigel ajal osatud märgata ja lahendada? Aamen.